

Třetí kapitola

Laney se přitulila k Oliverovi a Jessie se vtiskla mezi ni a zábradlí. Z obývacího pokoje se vynořil George Washington, vyběhl po schodech a schoulil své velké kočičí tělo Oliverovi k nohám.

„Takže, napadlo mě –“ začala Jessie ve stejnou chvíli, kdy Oliver spustil: „Myslíte si, že –“

„Ty první,“ řekli pak oba zase společně.

Oliver se najednou cítil hloupě. „Je to pitomost. Jenom takovej nápad.“

„Není nic takovýho jako hloupý nápady.“ Hyacinth to vyslovila úplně stejně jako paní Josie.

Oliver si promnul oči. „Já nevím... jenom jsem přemýšlel o tom, co říkala paní Josie. Třeba bychom mohli, co já vím, udělat to, co navrhla?“

Následovalo dlouhé ticho.

„Jako že si uklidiš pokoj?“ zkusila to Jessie.

„Ne, poslouchej,“ začal drmolit Oliver. „Ta zahrada. Můžeme to udělat pro paní Josie a pana Jeeta. Paní Josie nikdy nic nechce, ale o té zahradě už mluví roky. A vím, že panu Jeetovi chybí, že nemůže chodit ven a scházet se s kamarády. Tohle pro něj můžeme udělat, než se vrátí zpátky z nemocnice.“ Nezmínil se o strachu, který mu uvízl v mozku a který říkal: *Pokud se vrátí zpátky z nemocnice.*

Oliver čekal, že se sestry nad tím skvělým nápadem rozjasají.

Hyacinth vykulila oči. „Já se k tomu strašidelnému místu ani nepřiblížím.“

„Já taky ne,“ přidala se k ní Laney. Podívala se okny do tmy venku a otrásla se. „A taky je tam cedule NEVSTUPOVAT. To znamená, že když tam půjdeš, proměníš se a bude z tebe skřet.“

Oliver protočil panenky. „Já tam nikdy žádnou ceduli neviděl. Vždyť neumíš číst.“

„Umím!“ bránila se Laney. „Je to tam napsaný!“

V tu chvíli se do toho vložila Jessie: „Bude to tam zamčený. Pochybuju, že nás někdo z kostela pustí dovnitř. Kdo ví, co tam je?“